

Täällä taas. Sain varteenotettavia neuvoja edellisen tekstini kommentteihin, kiitos niistä! Toivottavasti onnistuin tarttumaan hyvin tarjottuun syöttiinne, jos en täydellisesti, niin ainakin kehityskelpoisesti. Alkuteksti Pimeys väistyi avonaisesta ovesta langenneen valon tieltä. Kattolampun syttyttyä askelet lähestyivät lasikaappia, ikkunattoman huoneen ainoaa sisustuselementtiä. Kaapin pohjalla istui mies, joka nojasi päätään polviinsa. Huoneeseen saapunut nainen otti kaulassaan roikkuneen tunnustuslaatan paitansa alta, painoi sen lasikaapin oven koodilukijaan ja sujautti takaisin kaula-aukostaan sisään. Kuultuaan piippauksen hän avasi oven ja katsoi jaloissaan kyyristellyttä miestä päätään puistellen. "Ragnar, Ragnar..." nainen sanoi ja naksutteli kieltään. "Nähtävästi kolmen päivän karanteenilla ei ole tullut toivomiamme tuloksia. Taisit viimeksi sulkea korvasi, kun muistutin olevan kohteliasta ottaa katsekontakti kanssani saapuessani huoneeseen." Ragnariksi kutsuttu mies ei liikahtanutkaan. Likaiset hiukset peittivät hänen kasvonsa. "Sä taisit sulkea korvasi, kun sanoin, etten aio nöyristellä teidänlaistenne edessä." Nainen huokaisi. "Oletko unohtanut luetteleman toimenpiteet, jotka seuraavat vastarintaasi? En haluaisi kajota niihin, mutta mikäli jatkat tuota typerää kiukutteluasi, ovat ne yhteistyömme alulle saamiseksi välttämättömät." Ragnar sinkautti jääsinisen katseensa naiseen. "Mitä helkkarin vastarintaa? Te veitte mun voimani asentamalla nämä!" Ragnar osoitti nilkkoihinsa kiinnitettyjä metallirannekkeita. "Tällä hetkellä musta ei olisi vastusta edes kissanpennulle - ne karhun kokoset korstotkin ovat taluttaneet mut paskahuussiin kuin räsynukke." Ragnar viittasi puheillaan kahta miestä, joiden saattamana oli päässyt ulos lasikaapista viisi kertaa vuorokaudessa. Kaiken muun aikansa hän oli istunut aloillaan jouduttuaan eroon muista kaltaisistaan. Kuinka kauan aikaa olikaan kulunut siitä, kun Ragnar viimeksi oli tuntenut elementtivoimansa; viikko, ehkä kaksi? Paljaassa huoneessa, missä lamppu heijasti valoa kiiltävältä puulattialta ja valkoisilta seiniltä vain muutamasti päivässä, oli ajantaju kadonnut nopeasti. Päivän jokainen ateria oli tarjottu hänelle kuin kopissa asuvalle koiralle, eikä mikään niistä ollut ollut verrattavissa ruokasalin antimiin, joista hän oli saanut nauttia ennen eristystään. Ja nyt hän ei voinut kuin katsoa ja odottaa, kuinka nämä ihmiset tekivät hänestä tutkimuskohteen, laboratoriorotan; Vuosisatoja elementaaleja metsästäneet Arkistomantit eivät nähneet häntä vertaisenaan homo sapiensina, vaan ainutlaatuisena jalokivenä. "Voimiasi ei ole varastettu, elementaali hyvä", nainen vastasi tyynesti, "ne ovat vain ikään kuin levossa. Pieni pala Kiirasliekin talismaania ei vahingoita sinua." "Vaan vangitsee elementin mun sieluuni", Ragnar murahti tuskin kuuluvasti. "Asenteesi tuntuu olevan voimiasi voimakkaampi. Siksi annankin sinulle vielä yhden mahdollisuuden korvata -" Ragnar katkaisi naisen puheen sylkäisemällä häntä suoraan kasvoihin. Naisen kuivattua itsensä valkoiseen takinhelmaansa hän kohtasi miehen vihasta kipinöivät silmät. "Selvä." Nainen nakkeli niskojaan. "Kantasi on harvinaisen selvä. En voi sanoa nauttivani tästä, mutta toivon tämän auttavan meitä pääsemään yhteisymmärrykseen. Minä tarvitsen sinua ja sinä tarvitset minua, halusit tai et." Hän otti rintataskustaan pienen soikeanmuotoisen, kännykän näköisen laitteen. Ragnar olisi halunnut nousta ja napata sen, mutta hänen nilkkoihinsa kiinnitetyt karanteenirannekkeet estivät häntä liikuttamasta jalkojaan. "A-R-K kaksi-kuusi-yhdeksän kutsuu toisen sektorin kolmannen yksikön huoneeseen neljäkymmentäyksi", nainen puhui laitteeseen päättäväisesti. "Rekisteröity vesimentti nolla-kaheksan epävakaa. Yksikkö valmistautukoon täyteen lataukseen. Toistan, A-R-K kaksi-kuusi..." Ragnarin paljas rintakehä kohoili raskaasti, ennen kuin hän iski nyrkkiinsä lasiseinään. Kipu viilsä hänen rannettaan, mutta luodinkestäväksi tehty lasi ei hievahtanutkaan. "Jos mun elementtini olisi vapaa, pieksisin sut hyökyaalloilla pitkin seiniä, ennen kuin katsoisin sun hidasta hukkumistasi!" Nainen sulki radiopuhelimen ja huokaisi tutun väsyneesti. "Kun saamme kitkettyä tuon energiaasi tuhlaavan

katkeruuden pois, sinusta tulee yhteistyökykyinen. Sinä elementaali et tajuakaan, kuinka voit vaikuttaa sinua ympäröivään maailmaan voimilla, jotka Luoja itse on sinulle aikojen alussa antanut." "Ne eivät ole muiden käyttöön tarkoitettuja." Jos Ragnar olisi ollut luonnonvoimissaan, hän olisi voinut tuhota luodinkestävät lasit ympäriltään silmänräpäyksessä. Nyt hän oli täysin kyvytön tekemään mitään itsensä tai elementtinsä hyväksi. Puhumattakaan vapaudessa elävistä elementaaleista, jotka olivat onnistuneet pitämään elementaalien tarkoin varjellun salaisuuden. Ragnar tunsu pettäneensä klaanijohtajansa Igorin luottamuksen. "Ne on annettu mulle omaa elämääni ja siitä selviytymistä varten, ei teidän leikkikaluksi." "Sinä et nyt ymmärrä", nainen nuhteli. Jostain alkoi kuulua toisiinsa sekoittuvia askelia. "Me haluamme vain sekä meille että koko maailmalle turvattu tulevaisuus. Sinä ja lajitoverisi olette ainoa mahdollisuutemme lopettaa vanha ja aloittaa uusi sykli. Emmekä saa ajatella vain itseämme, vaan myös heitä jotka jatkavat tässä epätasa-arvoisessa maailmassa vielä meidän jälkeemme." "Keinonne siihen ovat helkkarin rajalliset ja armottomat", Ragnar sanoi. Ajatus Arkistomanttien pohjimmaisesta tarkoituksesta tuhota suurin osa ihmisväestöstä kuvotti häntä. "Kunnioitamme esi-isiemme ajatusta ja sen eteen tehtyä. Joskus vain on tehtävä uhrauksia unelmiensa saavuttamiseksi", nainen hymähti. "Uhrauksen kohteet eivät kuitenkaan saa itse päättää siitä, tulevatko uhratuksi vai eivät." Nainen liukeni huoneen sivustalle samalla kun sanoi: "Heikoista ihmisistä, jotka eivät kykene pitämään huolta edes itsestään, on vain taakaksi meille. Sairaudet, työttömyys, velkaantuminen, rikollisuus ja kaikki sen sellainen ylikuormittaa meitä, syö energiaamme ja vaikeuttaa talouttamme. Tarvitsemme maailmaamme selvänäköisten johtajien ja viisaiden neuvonantajien lisäksi tasapainoisen kansan. Heikot eivät kykene selkeisiin päätöstentekoihin tai pitämään tasa-arvoista maailmaa yllä. Niinpä meidän on tehtävä ratkaisevat päätökset heidän puolestaan, tulevaisuutemme parhaaksi." Samassa huone täyttyi viidestä valkotakkisesta naisesta ja kahdesta voimakasrakenteisesta miehestä. Ragnar tunsu yhä miesten puristukset mustelmaisilla käsivarsillaan. Miehet ahtautuivat lasikoppiin ja nostivat Ragnarin kainaloista ylös ja ulos huoneeseen, missä naiset piirittivät heidät. Ragnar yritti riuhtoa itsensä vapaaksi, mutta toisen miehistä tarttuessa häntä niskasta hän ei voinut kuin katsoa, kuinka hänen kehonsa alkoi täyttyä erikokoisista elektrodeista. Niistä jatkuivat piuhat sähkömonitoreihin, joita viisi naista tarkkailivat nyt silmät odotuksesta kiiluen. Huoneeseen ensin tullut nainen nyökkäsi hyväksyvästi, ennen kuin käveli Ragnarin eteen ja otti povitaskustaan pienen säätimen. Ragnarin nilkkannekkista kuului helähdys. "Olen pahoillani, mutta meidän on herätettävä elementtisi vain valvotuissa olosuhteissa", nainen sanoi. Ragnar tuijotti vaaleaa päälakea alapuolellaan uskomatta lainkaan naisen empatiakykyihin. "Pala helvetissä." Naisen vino hymy vahvisti Ragnarin epäilykset. "Vasta kun olet näyttänyt kuinka sen liekit sammutetaan." Nainen pyöritti säätimen vipua oikealle. Väristys kulki Ragnarin ruumiin läpi. Se oli kuin karvaisen hännän kutitus, kun taas uusi aalto tuntui tuhansilta neulanpistoilta. "Lopeta." Seuraava sähköisku sai hänet irvistämään. "Monitorit näyttävät nollakäyrää, A-R-K kaksi-kuusi-yhdeksän", naisista pienikokoisin sanoi. "Lisään tehoa", vaaleahiuksinen nainen totesi. Edellinen sähköisku oli tuskin päässyt päälakeen asti, kun jo toinen kärvensi reisilihaksia. Ragnarin keho alkoi täristä. "Lopeta!" Hänen huutonsa hukkui hampaidensa kolinaan. Osa elementtivoimasta lähti liikkeelle. Ragnarin vatsaa kouraisi. Elementti tiesi, mitä oli tekemässä, sillä se oli jo matkalla kohti seuraavaa sähkövyöryä. Ragnarin vanginneiden miesten yllätykseksi hän riuhtaisi itsensä irti heidän otteestaan ja painoi kämmenensä lattiaan. Korvissa humisi. Hän halusi huutaa polttavasta kivusta. "Ei, laineiden lapsi!" Taustalta kuului kahdeksan ihmisen yhteinen henkäys. Vesi puski Ragnarin käsistä hentoina aaltoina, kuin joku olisi kaatanut sitä ämpärillisen heidän jalkoihinsa. Vapauteen

päässyt osa veden elementtivoimasta vetäytyi takaisin samalla kun sähkö palasi nilkkarannekkeisiin. Vain Ragnarin raskas huohotus ja vastapäiseen seinään loiskahtanut laine rikkoivat huoneeseen laskeutuneen hiljaisuuden. Ragnar nostii leukansa. Vaaleahiuksinen nainen muistutti puoliksi nälkäistä vasikkaa, puoliksi vauhkoontunutta jänistä. "A-R-K kaksi-kuusi-yhdeksän", yksi naisista kimitti. "Sähkökäyrät, ne..." "Myöhemmin", vaaleahiuksinen nainen näpäytti. Hän katsoi Ragnaria hetken yksityiskohtaisesti, ennen kuin sanoi: "Ihmeellistä. Tämä on ensimmäinen testitulos joka osoittaa, että elementti toimii kantajansa suojakilpenä. Se on kuin immuunijärjestelmä patogeenejä, tässä tapauksessa uhkatekijöitä vastaan." Kimokurkku jatkoi: "Se osoittaa myös, että..." Vaaleahiuksinen nainen huitaisi säätimellä ilmaa, ennen kuin muisti palauttaa nilkkarensa asetukset. Ragnar menetti asentonsa ja iski vasemman poskensa märälle lattialle. Nainen alkoi kiertää Ragnaria ympäri ja luetella hitaasti: "Immuunijärjestelmä vaatii toimiakseen erinäisiä soluja. Elementtivoima on kuin vasta-ainesolu, granulositytti sekä syöjasolu samassa paketissa. Viime vuosikymmenten raporttien perusteella tiedämme, että elementtivoimia on satoja eri laatuja, joiden energiatasot poikkeavat toisistaan. Raporteissa ei ole kuitenkaan käynyt selväksi, onko elementtivoimalla genetiikkaa. Tästä tiedon mustasta aukosta johtuen emme ole voineet paikantaa sen todellista sijaintia tai muotoa; sen yhdistäminen geneettiseksi on ollut mahdotonta, vaikka se muistuttaa solujen käyttäytymistä: jakaudu, suojaa, tuhoa, uudelleen synny, elä symbioosissa." Sen sanottuaan nainen pysähtyi ja vilkaisi kollegojaan, ennen kuin laskeutui Ragnarin eteen. "Ei sitten..." nainen sanoi ja kallisti päätään. Kosteaa lattia ei enää yksin kylmännyt Ragnaria. "Elementtivoima käyttäytyy solujen tapaan, koska se todella on mikro-organismi. Sillä on oma genetiikkansa, jota emme ole vielä tavoittaneet nykyteknologiamme. Olen kuitenkin varma, että se toimii muista soluista poiketen täysin itsenäisesti, sillä sen käyttäytyminen vastaa useiden eri solujen toimintatapaa. Elementtivoimalla on eristäytynyt genetiikka. Tarvitsemme vain tutkimuskohteen, jonka avulla voimme luoda uuden tekniikan paljastaaksemme elementtivoiman synty- ja olinpaikan." Viekas hymy levisi naisen kasvoille. Hän sipaisi Ragnarin hiukset tämän korvan taa, ennen kuin kuiskasi: "Olen varma, että yhteistyöstä kanssasi tulee menestys."